

Odlet vlaštovek

Vladimír Václavek

Odletají vlaštovice,
mlh a strnisk temné svíce,
šípy černých plamenů.
Pod střechou a nad pěšinou
v krvi namočenou třtinou
kreslí Amen na stěnu.

Oči léta. Bolí. Hynou.

Nevzpomínej. Vzpomenu.

Uletěly. Už ne naše,
hřeby v očích Tobiáše,
stébla z hnízda, střepy z bláta,
touha v síti stínů jatá.

V tůni ryba uzdravení.

Tma je v síti. Ryba není.

Odletěly. V polích stohy
sezlátly a v chlévech stlaní,
Ezaunovo požehnání,
hrstě slámy v přítmí dlani.
Osiřely v chlévech rohy,
pokácené otazníky
na čele krav, křivé dýky,
půlměsíce zjizvené.

Lampy zhaslé. Ještě ne.

Ztuhlé lokte rohů v stáji
nikoho neobjímají,
po někom se ještě ptají.
Bílá světla spadaná,
sliby stydlé do rána
v slámě s otlučenou duší.

Němota, jež z kleneb stéká,
sloupů s košilemi z mléka,
sloupů v plášti z plísně muší.

Sloupů stromů. V ráji kvetly.
Čekají, až zima setlí.

Čekají, až zkameněly.

Čekají. Už na anděly.